

Бѣди облачета, накацали по разни връхища, означавахъ присхтствието на укрѣпленията. Стрѣлбата имъ слѣдваше и когато турцитѣ се бѣхъ доста отдалечили, та ги не стигаше крушумъ... Доста далеко, отзадъ ордата, се мѣркахъ нѣколкоина конници. Тѣ съставлявахъ главния щабъ на Тосумъ-бея... Ордата ги приближи и се навали около тѣхъ. Тя стоя тамъ на сгхстенъ купъ доста време. Види се, ставаше съвѣщание и се измѣняваше плана на нападението. Дѣйствително, забѣлѣжи се нѣкакво размърдване на ордата, раскъса се на нѣколко части, които се раздѣлихъ една отъ друга. Тогава, като по даденъ знакъ, всичкитѣ тия отдѣления, въ разсипанъ строй, се хвърлихъ насамъ съ бѣсни викове и съ годѣма буйность и стремителность... Едни тичахъ по голитѣ връхища къмъ планината, други къмъ урвата на Зли-Долъ, трети къмъ Срѣдния-гора, къмъ дола, изъ който тече Стара-рѣка и отваря проходъ къмъ Клисура, четвърти — къмъ лозята — за нашето укрѣпление. Възставницитѣ ги посрѣщнахъ отъ далечъ още съ залпове, но турцитѣ загърмѣхъ само щомъ влѣзохъ въ чѣртата на крушумитѣ... Нѣколко минути облаци димъ съвсѣмъ забудяхъ укрѣплението, отъ постоянна стрѣлба, но гърмящитѣ сѣ намалявахъ и намалявахъ. Огняновъ, съ лице зацапано отъ баруть и покрито съ каль, която потѣтъ прѣвръщаше на гъсти потоци по бузитѣ му, опиянѣлъ отъ джха на кръвѣта, замаянъ отъ пищението на крушумитѣ, що фѣркахъ надъ главата му, ту се исправяше съ мартинката, която блъваше бѣлъ димъ, ту се снишваше въ шанца си.

Отъ мигъ на мигъ той несъзнателно викаше, безъ да се озърта, въ окръжжающия го димъ:

— Удряйте! гърмете! куражъ, братя!

Внезапно той зачу до себе си гласа на чича Марина, който казваше на другито нѣкого:

— Момче, ниско, ниско стой... Ще те ударятъ!...

Огняновъ неволно се обърнъ на дѣсно и прѣзъ раз-